

Vrijdag 2 april 1915.

Thans wordt er verzekerd, dat niet de prins van Württemberg, maar de erfprins van Beieren en de koning van Saxen in Gent verblijven. De schilderijen van Memlinc, welke te Brugge in het SintJans-hospitaal berusten, benevens degene uit het stadsmuseum aldaar, waren elders in zekerheid gebracht. Op bevel der Duitschers zijn alle weder op hun voormalige plaatsen gehangen en gesteld, zegt men. Zou het waar wezen?

Er bestond eertijds te Gent een groote dierentuin. Om redenen, onnoodig te melden, werden eenige jaren geleden de dieren verkocht, straten en boulevards door het terrein getrokken en bebouwd. Een gedeelte bleef gespaard met een kleinen vijver in 't midden en met hooggewassen boomen beplant. Het dient tot stadstuin en een vrij gebleven plein daarnaast als speelplaats voor straatkinderen.

Sedert de bezetting worden op dat plein soldatenoefeningen gedaan.

Een veertiental dagen geleden werd, wat vaak gebeurt, aan een soldaat bevel gegeven in een der hoogste kruinen te klauteren, belast met al zijn zwaar krijgstuig. Heel in den top moet hij een verkeerde beweging hebben gedaan of duizelig geworden zijn. Hij wankelde, hij viel.

Een aldaar wonende dame, die van uit haar bovenvenster de manoeuvres gadesloeg, zag hem neertuimelen, tweemaal draaide hij om hals over kop, toen plofte hij op den grond als een steen. Hij was met het aangezicht terecht gekomen op den loop van zijn geweer. Hij lag reeds in een bloedplas, toen helpers toesprongen. "Hofmann, wilt gij hofmann, ik zal er halen, ik heb er in huis," riep de ontstelde dame hun van op een afstand toe.

Ruw weigerend wezen handgebaren haar aanbod af. Een wagen van 't Rood Kruis naderde op een wenk, een instrumentkoker en zwachtels kwamen te voorschijn. Na een kort onderzoek van het lichaam, schudde hij, die zeker een heelmeester was, het hoofd en stak kalm zijn gereedschap in den zak.

De man was dood op den slag.

Een ambulancewagen rolde aan; kameraden tilden hem op en nog bloeddruppelend werd hij daarin geheschen.

De oefeningen waren niet onderbroken geweest. Na afloop dezer kregen de soldaten bevel te zingen en met paukenslag en fluit begon de aftocht aan een vreugdemarsch gelijk.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)